

DADZIS

Noskanējis

imantslochmelis@inbox.lv

1985

17

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPĀ
1987. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠT

© LKP CK Izdevniecība

«Dadzis», 1985.

Nr





GOD. «DADZĪT!»

Šā gada pavasarī man piešķīra mājiņu atpūtas bāzē pie Dalbes stacijas. Ievācos savā mājiņā un nopriecājos par skaisto upīti — Misu. Bet, ak vai, upītē ir sagandēts ūdens, jau desmit gadus tur nemājo neviena dzīva dvēsele. Arī peldēties upītē neviens neuzdrošinās. Cik saprotu, tad pie visa tā ir vainīgi Olaines ķīmiskie uzņēmumi, kas iepludina Misā rūpniecības notekūdeņus. Vai tad uzņēmumu attīrīšanas iekārtas nedarbojas? Vai dabas postītāji nebūtu jāsauc pie atbildības?

A. SILIŅŠ,
Rīgā

MĪĻO «DADZĪT!»

Vienpadsmit gadus es braucu ar «Moskviču-412». Nesen mašīnai pārlūza motora kreisais atbalsta kronšteins. Tas ir sākums.

Es izstāvēju rindas «Autoservisa» apkopes stacijās Vagonu ielā un Berģos, lai uzzinātu, ka šīs detaļas viņiem neesot. Arī tas ir sākums.

Aizbraucu uz Iecavu, uz 3. tehniskās apkopes staciju, tur laipns darbinieks man pateica, ka šī detaļa viņiem esot, bet patlaban remontējot cehu un kronšteinu varēsot nomainīt tikai pēc pāris dienām. Pāris dienas pagaidīt ir sākums.

28. jūnijā piezvanīju uz Iecavu, un man atbildēja, lai braucot, detaļu nomainīšot. Aizbraukt vispār bija sākums.

Aizbraucu. Laipnais darbinieks man lika uzrakstīt remonta pieteikumu un pēc tam paskaidroja, ka vajadzīgā kronšteina viņiem neesot.

Tas, atklāti sakot, vairs nav sākums. Tā jau ir nejēdzība

A. PAUSKA,
Rīgā

PA «DADZĪ» NEPUBLICĒTO MATERIĀLU PĒDĀM

Pilsone A. Bērziņa šā gada 8. jūnijā Balvu kooperatīva universālveikala trikotāžas sekcijā nopirka vīriešu triko virskreklu un samaksāja 13 rubļus un 20 kapeikas. Pārgājusi mājās un apskatījusi rūpīgāk izstrādājuma birku, viņa pamanīja, ka virskrekls bijis pakļauts cenas svārstībām. 1984. gada 1. septembrī tas ticis nocenots un maksājis 8 rubļus, bet vēlāk atguvis savu sākotnējo vērtību — 13 rubļus 20 kapeikas.

Arī «Dadzis» nevarēja šo divaino parādību izskaidrot un lūdza talkā Latvijas republikas Patērētāju biedrību savienību. Valdes priekšsēdētājs b. I. Strautiņš ziņoja, ka Balvu kooperatīvais universālveikals šo preci saņēmis 1984. gada 30. maijā, bet tā paša gada 1. septembrī tā pakļauta nocenošanai par 40 procentiem. Nocenošanas rezultātā cena uz fabrikas birkas gan tikusi uzrakstīta, bet jaunā cena aizmirsta ierakstīt nocenošanas aktā. Tātad beigu beigās iznācis, ka nocenotais krekls tomēr nav nocenots un pārdots par iepriekšējo, tas ir, augstāko cenu. 1985. gada 10. jūnijā, jau pēc pārdošanas, minētā prece nocenota atkārtoti un nocenošanas starpība ieturēta no vainīgajām personām. Prečzinei Larisai Samoninai ar Balvu kooperatīvu universālveikala direktora 1985. gada 9. jūlija pavēli Nr. 69 izteikta piezīme. Tik tālu viss ir labi un viss būtu skaidrs. Bet kā lai atdod cietušai pircējai pārmaksāto naudu, ja viņa savā vēstulē nav uzrādījusi savu adresi?

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

«DADŽA» ALBUMA

11. numura lappusē iekļuva «geizeri», kas aktīvi darbojās Liepājā, Sarkanarmijas ielā.

Kā atzīst Rietumu elektrisko tīklu direktors J. Stalažs, fotogrāfijā redzami nevis geizeri, bet gan Rietumu elektrisko tīklu tvaika trase. Minētā trase, kas uzbūvēta 1961. gadā,

ir bijusi bez saimnieka, nokalpojusi paredzēto laiku un patlaban atrodas avārijas stāvoklī. Ir izstrādāts trases rekonstrukcijas projekts. To realizē Liepājas vispārējās celtniecības trests. Darbu pabeigšana, ieskaitot «geizeru» likvidēšanu, paredzēta 1986. gadā.

«SAGATAVOŠANA AR EGLŪ SKUJĀM»

tika aprakstīta žurnāla 9. numurā. Valkas rajona iedzīvotājs I. Žīgurs Smiltenes sadzīves tehnikas veikalā iegādājās krāsaino televizoru «Rubin», kas pēc divām stundām kļuva auksts un mēms. Piedevām no tā sāka birt eglu skuļas. Meistari pircējam paskaidroja, ka televizors zvēriģi ekspluatēts vismaz gadu, tai skaitā arī mežā zem eglītes.

Valkas rajona patērētāju biedrības valdes

priekšsēdētājs G. Puiņš savā atbildē redakcijai šo faktu kvalificēja kā «ieilgušu televizora pirmspārdošanas sagatavošanu». No Latvijas Patērētāju biedrību savienības valdes priekšsēdētāja b. I. Strautiņa atbildes izriet, ka patlaban ar «pirmspārdošanas sagatavošanu» rūpīgi un vispusīgi iepazīstas izmeklēšanas orgāni.

«MAIZĪTE AR TABAKU»

bija aprakstīta «Dadža» 11. numurā.

Pārtikas rūpniecības ministra vietnieks b. D. Ābrants paskaidro, ka tabaka «Kuncevas» maizītē iekļuvusi tāpēc, ka Rīgas pilsētas Maskavas rajona maizes kombināta personāls rupji pārkāpis ražošanas noteikumus. Gadījums izskatīts kombināta brigāžu kopējā sa-

pulcē. Diemžēl atrast konkrēti vainīgo nav bijis iespējams, jo tirdzniecības organizācijas maizīti ar tabaku laikus nenosūtīja cepējiem.

Rīgas pilsētas Maskavas rajona maizes kombināta vadībai uzdots pastiprināti kontrolēt, lai tiktu ievērota instrukcija «Kā novērst svešķermeņu iekļūšanu produkcijā».

«PILNĪGI DISKRĒTI»

«Dadzis» 11. numurā pačukstēja, ka vīriešiem, tiklīdz biksēm sabojājas rāvējslēdzējs, tās jāpakar uz naglīņas, jo jaunu rāvējslēdzēju nevienā veikalā nevar nopirkt.

Tirdzniecības ministrijas rūpniecības preču

tirdzniecības pārvaldes priekšnieks b. M. Atamanukovs vīriešus var iepriecināt: piemēroti rāvējslēdzēji veikalos parādīsies š. g. ceturtajā kvartālā.

«DADŽA» ALBUMĀ,

ko lasītāji varēja apbrīnot 9. numurā, bija redzama liktenis varā pamesta kolhozam «Menģele» piederoša smagā mašīna.

No Ogres rajona Agrorūpnieciskās apvienības priekšsēdētāja vietnieka b. I. Žugra atbildes izriet, ka saimniecības galvenajam in-

ženierim b. Griņevičam un ekspluatācijas inženierim b. Zviedrānam par pielautajām nekārtībām tehnikas glabāšanā aizrādīts.

Pēc «Dadža» domām, abiem minētajiem inženieriem arī bez aizrādīšanas vajadzēja zināt, ka tehniku liktena varā pamest nedrīkst.

«LABDIEN, «DADZĪT!»

tā 9. numurā «Dadzi» sveicināja vairāki rīdzinieki. Olivu ielas 13. nama iedzīvotāji, kas nekādi nevarēja panākt, lai 96. DzER savestu kārtībā viņu dzīvokļu tualetes.

Tačad tas beidzot ir noticis. Ļeņina rajona

dzīvokļu saimniecības ražošanas pārvaldes priekšnieka vietnieks b. G. Baženovs paskaidro, ka «Dadža» raksts apspriests Dzīvokļu ekspluatācijas rajonu darbinieku ražošanas sapulcē un trūkumi novērsti.



— ŠT COKA IR MANAI
— UN CIK TAI JĀSVER!

E. OSS



— JAU GADS APKĀRT, KOPŠ TE IR SĻĒGTS.
— MEISTARAM PIRMS GADA SALŪZUŠAS PEDEJĀS ŠĶĒRES...



M. RAMANE

DZINTRA ŠULCE

JOCĪGS CILVĒKS

— Kolosāli, — taksometra vadītājs teica, ieslēdzis skaitītāju un ērti atlaidies sēdekli.
— Nē, nu jocīgs cilvēks! Tu laikam domā, ka mans dzīves sapnis ir nakts vidū braukāt pa Pļavniekiem un meklēt mistisku adresi! Tur mājām pat numerācijas nav.

— Varētu izkāpt un paskatīties...

— Un dabūt ar mietu pa galvu! Pļavniekos vēl nav telefonu, miliciju izsaukt neizdosies.

— Tad varbūt brauksim uz Juglu? Tur man dzīvo sievasmāte, gan izdosies mīkstināt viņas sirdi...

— No Juglas ir teicama satiksme, bija laiks to zināt. Tu gribi, lai es atpakaļ velkos tukšā?

— Ir vēl viena iespēja, — pasažieris bailīgi ieminējās. — Varbūt uz Vecmilgrāvi? Tur man brālis, naktsmājas neatteiks.

— Vecmilgrāvī apgrozās savi takši, es citu zonās nelienu!

Pasažieris izņēma piezīmju grāmatiņu un pašķīrstīja.

— Ziepniekkalns, darba kolēģa rezidence.

— Piņķerīga nokļūšana.

— Torņkalns, sievas māsīcas tante.

— Tur labo sliedes, ciet pārbrauktuves.

— Imanta trīs, brālēns.
— Imantā bieži kontrolē.
— Āgenskalns, brālēna pirmā sieva.
— Uz Āģeni bruģētas ielas, traka kratīšanās...



Pasažieris iebāza blociņu kabatā un smagi nopūtās:

— Tad Dzirnauvu iela... Braukšu mājās pie sievas. Kas būs — būs!

— O! — šoferis atskatījās uz nelaimīgo cilvēku: — Labi, brauksim uz Pļavniekiem, nepametišu taču nakts vidū cilvēku nelaimē! Ko tu uzreiz neteici, jocīgs cilvēks! Tiešām, jocīgs gan.

ARNOLDS AUZIŅŠ

LĀPSTA

Prēmijas, ko saņem lāpstu ražotāji par ietaupīto metālu, ir tieši proporcionālas ģimenes dārziņu īpašnieku izdevumiem. Lāpsta kļūst ne tikai mazākas, tuvodamās rotaļu lāpstu izmēriem, bet arī arvien plānākas, un, kad ar tām rok cietā zemē vai gadās uzdukties koku saknēm, saliecas otrādi. Racējs vēlīgi pūlas lāpstu atlikt atpakaļ: tā ir stūrgalvīga un drīz vien atkal saliecas, līdz nolūst pavisam, un racēja rokās paliek tikai kāts.

Es to saku tāpēc, ka pats uz savas ādas esmu izbaudījis šādas lāpstašas untumus.

Tagad es saprotu, kāpēc mazdārziņu īpašnieki plēš baltu naudu par tomātiem un gurķiem, bet kaprači dzer. Vainīgās ir lāpstašas.

Kad es vienā vasarā biju salauzis sešas gabalas un devos pirkt septīto, pārdevēja kopā ar lāpstu iespieda man sauja lietošanas pamācību.

— Labāk dodiet līdzīgu garantijas talonu, — es teicu. — Tāpat kā pulkstenim. Ja lāpsta izies no ierindas pirms garantijas laika izbeigšanās, es to varēšu kādā darbnīcā saremontēt.

Meitene pamirdzināja baltus zobus. Viņa domāja, ka es runāju svētu patiesību, bet citi pirceji spiedās virsū un dzina mani prom.

— Netraucējiet cilvēku darbu! Atradis laiku, kad amizēties!

Mājās es ar lielu interesi izlasīju instrukciju:

«Lāpsta ir darbarīks zemes rakšanai, irdināšanai, līdzināšanai. Tā sastāv no divām daļām — apakšējā veidota no metāla, augšējā — no koka. Lai darbs būtu ražīgāks, lāpsta jātur trīsdesmit grādu leņķī attiecībā pret zemi. Ar labo plaukstu jāsatver rokturis, kas atrodas pašā augšā un novietots perpendikulāri kātam. Ar kreiso delnu no apakšas jāsatver koka daļa 30—45 centimetrus zem roktura (attālums mainās atkarībā no racēja ķermeņa un roku garuma). Ar kreiso kājas pēdu jāuzspiež lāpsta metāla konstrukcijas augšdaļai, kas mēdz būt nedaudz atlocīta. Spiediena stiprums regulējams pēc augšējās cietuma — visnecīgākā pretestība ir smiltij, vislielākā mālam. Rokot ieteicams valkāt apavus ar cietu zoli. Lāpsta jāiedur zemē 15—25 centimetrus dziļi un apmēram tikpat tālu no iepriekšējās rakuma vietas. Augsne nedaudz virs kopējā zemes līmeņa jāpacel un jāapvērš otrādi.»

Man sāka dzīnkstēt galva. Izlasīju lietošanas pamācību vēlreiz. Jā, acimredzot teorētiskis esmu vājš. Jādabū kāds vecs darbarīks, lai ierāda praktiski. Tagad mani vajā sajūta, ka visu mūžu esmu racis nepareizi. Bet no tā taču atkarīga zemes auglība, cilvēka labsajūta un lāpstašas izturība. Nešaubos — arī mūža ilgums.

SARAUŠANA UN IERAUŠANA...

Lai kaut ko gūtu, ir jāsarauj un jāierauj. Jā, īsti vīri rauj tā, ka prieks skatīties. Nekas nav par grūtu, nekā par smagu, nekā par ilgu.

Sacīsim, no pirmā skata tāds pavisam parasts cilvēks kā Jānis Zukurs. Dažam labam pat prātā neienāk, ka tieši viņš ir Rīgas maizes rūpnieciskās ražošanas apvienības «Druva» rauga fabrikas direktora vietas izpildītājs. Atbildīgs amats? Ļoti atbildīgs. Darbu pāri galvai? Krietni pāri. Un tomēr Jānis Zukurs atrada brīvāku brītiņu un nepažēloja enerģiju, lai līdztekus tiešajiem pienākumiem paveiktu vēl arī kādu citu darbiņu. Jā gan! Viņš paņēma no uzņēmuma dispečera anulētās preču pavadzīmes un sarakstīja visu tā, it kā tās būtu derīgas. Un Žukura rīcībā nonāca 1870 kg tehniskās etiķskābes, kas bija ielietā 34 balonos un maksāja 1187 rubļus.

Arī 4. noliktavas pārziņi Valdis Meimanis un Vilnis Avots bija tie vīri, kam lieks darbiņš kaulus nelauza. Viņi pavadzīmē tik skaisti ierakstīto produkciju palīdzēja iekraut automašīnā, pie kuras stūres sēdēja darboties gribošs šoferis Arnolds Sudrabiņš. Lieks reiss? Sākums! Kārtīgām vīram patīk, ja var kaut kur pielikt roku.

Iepriekš minētā krava no Katlakalna ielas nonāca Rīgas rajona kolhoza «Ķekava» konservu cehā. Ceha vadītājs A. Kukulmuižnieks un viņa vietnieks A. Graudiņš arī bija īstie vīri īstajā vietā.

— Dodiet tik šurp. — viņi teica. — Šitāda sakraušana iet pie sirds!

Un, pierādīdami, ka saprot lietu, vedējiem tūlīt atstiepa 17 pudeles ābolu vīna, sakņu konservus, degvīnu un vēl 50 rubļus.

— Tas, tā sacīt, dopingam, — viens devējs piemiedza kreiso, otrs labo aci. — Gaidām atkal ciemos!

Nākamajā reizē vedējiem par manīgu vešanu tika kaste ābolu vīna un, protams, arī naudiņa.

— Redz, ko mēs varam, redz, ko spējam, — direktora vietas izpildītājs Jānis Zukurs nopriecājās. Un, lai nerastos misēkļi, viņš no dispečera aizvesto preču pavadzīmes paņēma atkal atpakaļ. Tāpat nekā nav vests un neviens nav strādājis vairāk par likumīgi noteikto laiku. Bet noliktavas pārziņi visu noformēja tā, ka izvestā krava noliktavā nemaz nav bijusi. Ieraksts caurlaides telpas žurnālā! Kas tad to ies skatīties! Žurnālam taču nebija oficiāla dokumenta spēka. Tāpat, ja kādam ir patīkšana, lai pārbauda, lai revidē. Papīri vislabākajā kārtībā.

Pateicoties šādai tālredzībai, savu enerģiju varēja likt lietā arī materiāli tehniskās apgādes daļas izejvielu noliktavas pārziņi Nikolajs Dudačevs un Francis Garkalns, kā arī šoferis Vol-demārs Amelko.

Kādam ir vajadzīgs rafinētais cukurbiešu sīrups un cukurbiešu melase? Lūdzu, esiet tik laipni, sanemiet! Ar piegādi norādītajā vietā. Vai nebūs grūti? Nē, nē, neviens vēl nav sūdzējies. Visus pārņēmis saraut prieks.

Šādas ziņas sadzirdēja Rīgas rajona kolhoza «Allaži» sagādnieks Oļģerts Zālītis. Un arī labprāt sarāva brīvajā laikā, vai, kā sarāva... Bija jābaidās, ka var pārrauties, bet viņam par laimi, bija labs paziņa Tukuma bērnu sporta skolas treneris Jānis Raudzeps, liels, dūšīgs vīrs, kas teicās spējīgs saraut vismaz par trim.

— Saproties, tā gribas raut, ka nagi niez, — viņš atzinās. — Šaušanas trenera darbs, tas man tā, sirdij. Bet vajag arī kaut ko rokām, muskuļiem...

Raušana gumijas stiepšanu necieš. Raudzeps tūlīt aizbrauca pie Tukuma rajona kolhoza «Dzimtene» konservu ceha vadītāja V. Freimaņa. Tā un šitā — būšot etiķis. Pievedīšot klāt. Lai tikai gādādot naudu.

V. Freimanis uzreiz bija gatavs ņemēt un gādāt. Un kā tu, cilvēks, nenemsi, ja par katru kolhoza nopirkto tehniskās etiķskābes kilogramu V. Freimanis savā kabatā varēs iebāzt

43 kapeikas! Tiesa, J. Raudzeps savā makā ierpināja vienu rubli un 43 kapeikas. Un tierkas mantu veda ārā no uzņēmuma, iznāca rullis. Protams, var jautāt, kāpēc viņam, Jāni Raudzepam, tik daudz. Bet viņa smagais darbs šito iešanu, šito skriešanu! Cik kurpēm pazole nenoplēsa, kamēr Jūrmalas starpraionu patērtāju biedrības 27. veikalā dabūja 2 apzīmogotu čeku veidlapas. Vienā viņš ierakstīja, ka veikals pārdevis 4186 pudelītes etiķa esences par 1799,98 rubļiem, bet otrā — ka iztirgota 8666 pudelītes par 3726,38 rubļiem. Bija apzīmogotas čeka veidlapas no Rīgas pilsētas Maskavas rajona pārtikas tirdzniecības uzņēmuma 107. veikala un Ļeņina rajona 119. veikala. Tajās tika ierakstīts, ka abas tirgotava pārdevušas gandrīz 37 000 pudelīšu etiķa esences. Grandiozi! Gandrīz pat neticami! Šitā vīriens! Vienīgi kolhoza «Dzimtene» galvenajam grāmatvedim Oļģertam Arnim viss lika ticams un saprotams.

Lūk, tā vairākus gadus vīri rāvās, galva nepacēluši. Rāvās un ierāva, līdz vienā jauk dienā milicijas darbinieki pateica, ka nu ga pietikšot, citādi vēl varot pagalam pārstieptie! Jo, raugi, ņemt, iekraut, izvest, aizvest, izkraut un nodot dažādu produkciju par apmēram 170 000 rubļu nav nieka lieta. Tāpēc visier nēmējiem, krāvējiem, vedējiem un rāvējiem nepieciešama atpūta. Ilgus, ilgus gadus. U tādā vietā, kur neviens šo atpūšanos netraucētu.

Bet pārmetums jāizsaka Rīgas maizes rūpnieciskās ražošanas apvienības «Druva» vadītājiem. Kā gan viņi bijuši tik neuzmanīgi un tik ilgi jāvuši saviem darbiniekiem rauties pār spēkiem. Ja nebūtu iejaukusies milicija, viņi taču galīgi pārrautos!

Un tas nemaz nebūtu labi.

E. JUMĀRS!



— LĒNĀK! TAVOS GADOS!
— NEVARU! SIRDIS NETUR!

E. OZOLIŅŠ



L. BULIKINA



— KĀDA IR TAVAS JAUNĀS LUGAS GALVENĀ PROBLEMA!
— VĒL NEESMU NOSKATĪJIES.

I. MELGAILIS



G. VĪNDEDZA draudzīgs šaržs.

...Rakstnieka dzīvē lielākā veiksmē bija tā, ka piecdesmito gadu beigās viņu aicināja kļūt par «Dadža» līdzstrādnieku. Kāda sižetu bagātība, kāda raksturu un tēlu galerija pavērās viņa priekšā, ik dienas lasot redakcijas pastu un uzklusot apmeklētāju sūdzībām! Vai rakstnieka stāsti un romāni varētu rasties bez «Dadzī» gūtās dzīves pieredzes! Nekad! Un sirsnīgais apsveikums sakarā ar Tautas rakstnieka goda nosaukuma piešķiršanu ievietots žurnāla 1985. gada 17. numurā tāpēc, ka vecie darbabiedri rakstnieku atceras kā lielisku kolēģi un novēl viņam meistarības kalnā kāpt vēl augstāk!

(Izraksts no Tautas rakstnieka Zig-munda Skujiņa radošās biogrāfijas)

ATNĀCIET PIRMDIEN!...

Ir labi, ja mājās pašam ir savs fotoaparāts. Bet nemaz vairs nav labi, kad fotoaparātā pēkšņi kaut kas saiet šķērsām. Jo tad tas ir jānes uz remontdarbnīcu, uz vienīgo Rīgā. Protams, ir vēl arī garantijas remontdarbnīca, bet garantijas laikā fotoaparāti, kā zināms, tikpat kā nemēdz bojāties.

Jūnija sākumā pilsonis S. «Zenītam» sāka nīknoties slēdzis. Bojātā fotoaparāta īpašnieks aizgāja uz remontdarbnīcu Dzirnau ielā 63. Meistars paskatījās uz fotoaparātu un paziņoja:

— Pienāciet pirmdien. Šodien nepieņemam.

— Kā tad tā? — pilsonis S. pabrīnījās. — Jums te pat rakstīts, ka Lielā Tēvijas kara dalībniekus apkalpo ārpus rindas. Lūk, mana apliecība... Esmu arī invalīds.

— Nevaram pieņemt. Mums izbeigušās kvītis. Pirmdien atnesīsim jaunas, tad pienāciet!

Bojātā «Zenīta» īpašnieks darīja, kā viņam bija teikts — ieradās darbnīcā vēlreiz. Tiesa, ne pirmdien, bet trešdien, pulksten 14.30. Logā izliktais uzraksts vēstīja, ka darba laiks trešdienās šeit ir no 12.00 līdz 20.00, pusdienlaiks no 16.00 līdz 16.40. Bet tavu brīnumu, paraustījies durvis, viņš pārliecinājās, ka tās slēgtas. Ieskatījās darbnīcā pa logu — iekšā nevienas dzīvas dvēseles!

Šāda atklājuma pārsteigts, pilsonis S. piezvanīja ražošanas apvienības «Elektrons» vadībai. Un atkal brīnums! Jau pēc pusstundas darbnīca bija valā, tajā naski rosījās meistari, pie pieņēmēja lodziņa stāvēja cilvēku rinda. Tiesa, darbnīcā nāca un gāja arī personas, kas, draudzīgi sasveicinājušās ar meistariem, kārtoja savas darīšanas, kā mēdz teikt, ārpus rindas. Domāt, ka šīs personas varētu būt Tēvijas kara dalībnieki vai invalīdi, nu nekādi nebija iespējams. Pārāk jauni, lai būtu vieni, pārāk kustīgi, lai varētu būt otri.

Paņēmis «Zenītu», meistars izrakstīja kvīti un pateica:

— No jums divpadsmit rubļi un četrdesmit kapeikas. Darba izpildīšanas termiņš — divdesmit deviņais jūnijs. Bet jau iepriekš brīdinu — šajā datumā fotoaparāts vēl gatavs nebūs!

Sapratis, ka tas savā ziņā ir draudzīgs brīdinājums, pilsonis S. norādītajā datumā pēc sava aparāta negāja, bet 1. jūlijā piezvanīja uz darbnīcu. Notika šāda saruna.

— Sakiet, lūdzu, vai «Zenīts», kvīts numurs 381529, sērija AA-1, ir izlabots?

— Kas par blēnām! Jau kopš maija mēneša mums darbnīcā stāv neizlaboti vairāk nekā divsimt fotoaparāti!

— Kuram meistaram mans aparāts ir iedots?

— Nevienam.

— Saproti, vasaras laiks, fotoaparāts man būtu ļoti vajadzīgs...

— Mums visiem kaut kas ir ļoti vajadzīgs! Pilsonis S. nolika klausuli.

Tad pienāca 15. jūlijs. Šoreiz balss klausulē pilsonim S. paziņoja, ka viņa «Zenīts» nu ir gatavs. Un patiešām, atnācis uz darbnīcu, viņš pēc nelielas pielabošanas un pieregulēšanas savu fotoaparātu varēja saņemt. Un tad pilsonis S. izdarīja briesmīgu kļūdu — viņš pieprasīja atpakaļ 30 procentus no iemaksātās naudas. Jāsaka, šāda netaktiska rīcība meistarus ļoti sarūgtināja. Klientu lielākā daļa taču nezina savas tiesības saņemt atpakaļ zināmu daļu naudas, ja aparāts nav izlabots noteiktajā termiņā.

Un tomēr ir labi, ja cilvēkam ir savs fotoaparāts. Protams, kamēr tas nav jāremontē republikā vienīgajā darbnīcīnā, kur primitīva remontaparātūra, kur nav labu darba apstākļu un, piebildīsim, darba disciplīna ir zem katras kritikas.

B. KRASTINŠ,
L. TĒRAUDKALNS

KLEKSĪŠI

«Lai lielos skūnus labi izmantotu, visu sienu vajag samīcīt pašobelēs.»

«Oskaru Kļavu grib ievēlēt par zvejnieku ciema deputātu, bet no šī amata viņš atsakās, jo saprot, ka pret pilsētas deputātiem nebūs spējīgs cīnīties.»

«Tikai rets cilvēks bez ēšanas var dzīvot cepurī kuldams.»

«Katram cilvēkam dzīvē vismaz pa starpbrīžiem ir nepieciešams nodarboties ar sportu.»

«Kolhozā guvis spēcīgas ietekmes, dzejnieks uzrakstīja vairākus spēcīgus dzejoļus.»

«Vecāki bērniem vienmēr atdod to labāko, un viņi atbild ar dzeršanu un kaušanos.»

«Romānā ļoti daudzās vietās parādīta cilvēku labā griba un kas no tā iznāk.»

«Musu skolā daži nemaz nezina, no kā maize rodas, un tāpēc garozas neēd.»

«Osis Brīvinu saimnieku uzskata par dievu, no kura neērti lūgties pat auzas.»

No skolēnu sacerējumiem izrakstījis
A. BARISJANS.



— PAŠU CILVEKS VIEN IR... KVALIFICĒSIM TO KĀ NELIELU DIENESTA PĀRKĀPUMU...

KAD BIJA LABĀK?

Mēs dažreiz mēdzam sacīt:
— Ja būtu tas, kā nav, tad būtu iespējams tas, ko nespējam pašreiz...

Apmēram tā noticis ar amonjaka ūdeni. Kamēr ūdens trūka, viens otrs lauksaimniecības darbinieks sūkstījās, ka to vajagot vairāk. Bet šodien jau tas pats darbinieks sāk atcerēties vecos labos laikus, kad tāda ūdens vispār nebija. Tad nebija arī nekādu klapatu. Bet šodien...

— Runājot skaidru valodu, jāteic, ka pēdējos divos gados saimniecības šo mēslojumu pieprasa maz, — vienā no Lauksaimniecības ministrijas kolēģijas sēdēm Ķimiskās produkcijas apgādes pārvaldes priekšnieks V. Elsts ziņoja: — Pat sējas laika beigās šogad noliktavās bija palicis liels daudzums amonjaka ūdens...

Veca patiesība: kas par daudz, tas par skādi. To apstiprināja saruna ar Jelgavas rajona agroķīmiskā dienesta speciālistu D. Balodi.

— Jūtamies kā gaudi starp diviem dzirnakmeņiem. Vienā sanāksmē mums izskaidro, ka amonjaka ūdens ir laba lieta, otrā dzirdam pavisam ko citu. Biedri, kas atbild par dabas aizsardzību, šo pašu ūdeni palā. Tas šķidina trūdvielas, augsnē rodas tā saucamā zole, un līdz ar to ir traucēta ūdens cirkulācija. Turklāt amonjaka ūdens piesārņo upes. Vārdu sakot, nelaimju pietiek.

— Tas vēl nav viss, — b. Balode turpināja. — Tagad amonjaka ūdeni saņemam daudz vairāk nekā saņemām agrāk. Diemžēl pārvadāšanas tehnikas cisternu ūdens glabā-

šanai un pārējo tilpņu palicis tikpat daudz kā pirms pusotra gada desmita, turklāt tās ir nolietotas. Tāpēc nebrīnieties, ka Elejas bāze ir slēgta, jo sanitārās uzraudzības darbinieki to aizliedza izmantot. Glūdas noliktavā tvertnei radās sūce, un paši varat iedomāties, ka tas vairs nebija joks... Ari saimniecības pārvadāšanas un glabāšanas tehnika nav spožā stāvoklī. Patlaban ikvienam lauksaimniecības darbiniekam nav šaubu, ka parocīgāk ir strādāt ar sauso slāpekli. Taču — atkal jāsaka diemžēl — šīs vietas saņemam maz...

Jāpiebilst, ka tikai Jelgavas rajona saimniecības vien līdz šā gada 1. jūnijam nebija izvedušas 2,8 tūkstošus tonnu amonjaka ūdens. Lielāki vai mazāki ūdens daudzumi bija uzkrājušies gandrīz katrā rajonā, bet kopumā republikas noliktavās glabājās 19,9 tūkstoši tonnu neizlietota amonjaka ūdens. Tas jau ir neliels ezeriņš!

Gribot negribot jāsāk domāt, kādēļ tāds stāvoklis radies?

Tas radies diezgan vienkārši. Amonjaka ūdens ražošana kā sacikšu zirgs aizskrējusi krietnu gabalu priekšā transporta un glabāšanas tehnikai, kas rāmā kleperīša gaitā tipina kaut kur aizmugurē. Lauku ļaudis droši vien būtu pateicīgi, ja rastos kopējs zinātnieku viedoklis par šā mēslojuma lietošanu. Tad atkristu arī galvas laužīšana par to, kad bija labāk — pirms vai pēc amonjaka ūdens laikmeta.

A. KNIIDE



— TO VIŅŠ DZIRD ARĪ BEZ PASTIPRINĀTĀJA!

E. OSS

A. DZIRNIS

IZGUDROTĀJS

Meita sadomāja iestāties mūzikas skolā, bet mums mājās nav klavieru.

— Būs! — es apsolīju.

— Kad? — meita gribēja zināt.

— Drīz. Gan es kaut ko izgudrošu!

Jau nākamajā dienā meita painteresējās:

— Vai kaut ko izgudroji?

— Vēl ne, — biju spiests atzities.

— Tad, lūdzu, izgudro! Tu taču visu vari!

Lai nezaudētu reputāciju bērna acīs, bija jāklūst par izgudrotāju. Tā nebūtu nekāda problēma, ja es dzīvotu, teiksim, pirms kādiem divsimt gadiem, kad nebija ne telefona, ne dzelzsbetona paneļu, pat elektrības nebija, par elektrisko zobu birsti nemaz nerunājot! Tajā laikā nebija grūti kaut ko izgudrot. Bet tagad!

Ak, cik intensīvi es gudroju! Var teikt, mūžu nodzīvoju negudrodams, bet tagad gudroju tā, ka mati uz galvas sāka sprogāties. Un ko jūs domājat, manas pūles nebija gluži veltīgas!

— Izgudroju! — lepnī meitai pavēstīju. — Atmetīšu smēķēšanu un par ietaupīto naudu nopirkšu tev klavieres!

— Tēti, tu tomēr mums esi ļoti labs izgudrotājs! — meita priecīgi iesaucās un metās man ap kaklu.

Jā, izgudrotājs es esmu... Bet vai izgudrotājam pašam jāievieš savi izgudrojumi dzīvē — lūk, jautājums! Un es nolēmu izgudrojumu patentēt. Varbūt par saņemto atalgojumu spēšu nopirkt gan klavieres, gan cigaretes...



— LAIDIET ĀRĀ!

— KUŠ, NEĻĀU, ES KLIŅKI NORĀVU SUVENĪRAM!

E. RUSMANIS



— VAI DZIRDI, VECĀIS, KAS PAR SKANĀM?! NU TIKAI UZ MŪZIKAS SKOLU!



— UN TAGAD VISI KORĒ ALLEGRO VIVACE! «VIENA VIETA UZ BRIEŽA VĒL BRĪVA!»

D. BREIKSS

ASINIET PRĀTU!

Jau kuru gadu Lielvārdes iedzīvotāji staigā domīgi. Stacijas ēka Lielvārdē ir, elektrovilciens Rīga—Lielvārdē un Lielvārdē—Rīga arī ir, bet piepilsētas elektrisko vilcienu sarakstā galapunkta ar nosaukumu Lielvārde nav! Visi elektrovilcieni pēc saraksta iet tikai līdz Ķegumam vai Aizkrauklei. Līdz Lielvārdei kā galapunktam pēc saraksta neiet neviens vilciens.

— Iet gan! — dzelzceļnieki skaidro. — Ja gribat uzzināt, kad vilciens pienāk galapunktā Lielvārdē vai atiet no Lielvārdes, aprēķiniet, ar kādu vidējo ātrumu elektrovilciens nobrauc vienu kilometru. Pēc tam izmēriet attālumu no sarakstā norādītās galastacijas Ķegums līdz Lielvārdei, pareiziniet iegūto skaitli ar vidējo ātrumu un pienākšanas laiks būs rokā.

Dzelzceļniekiem, protams, taisnība. Pasāžieri tādējādi varēs gan uzzināt visu, kas tos interesē, gan asināt prātu!

P. AURIŅŠ

Kandžas dzinēji

Nez kāpēc cilvēki ir iedomājušies, ka riebigo kandžas dzērienu brūvē tikai zildeguņi žūpas, nu, vārdu sakot, galīgi pagrimuši elementi. Tāds uzskats nav visai pareizs. Kā liecina jūnijā un jūlijā izskatītās lietas Preiļu rajona Tautas tiesā, savu roku grūtajā ugunīgās dziras radīšanas mākslā izmēģinājis ne viens vien arī visai cienīts un pat ar visnotaļ pozitīvām rakstura īpašībām apveltīts preiļietis.

Nesim Līvānu PMK buldozeristu Edgaru Vaivodu. Lūk, kādu raksturojumu viņam devis Līvānu PMK priekšnieks O. Bubnovskis:

«Disciplinēts. Izdarīgs. Uzticēto tehniku uztur priekšzīmīgā stāvoklī. Ir iemantojis autoritāti darba biedru vidū...»

Ne vīrs, bet goda plāksne! Un, lūk, šis disciplinētais un izdarīgais darbarūķis savā brīva laika izgudro un uztaisa ļoti sarežģītu ierīci — veselu kandžas agregātu!

Tagad pats Vaivods nevar īsti pasacīt, kā tas tā sanācis, ka viņš uzbūvējis to elles mašīnu. Bija rīkojis talku, gribējis talciniekus pacienāt ar kādu jaunu dzērienu. Sācis taisīt kaut ko līdzīgu sulu mikserim, bet drusciņ misējies un iznācis kandžas dzenamais aparāts! Brāgas katla tilpums vien 38 litri! Lai pārbaudītu, vai mašīna darbojas — nemetīsi taču uzreiz lūžņos —, izgudrotājs izbrūvējis mazliet brāgas. Brūvējums bijis pavisam niecīgs. Izdzīti tikai 2,5 litri. Ticēt tam ir grūti, bet var jau būt... Toties par kvalitāti nekādu šaubu nebija: aromāts pa visu apkārtni!...

Un vai kāds varētu pateikt ko sliktu, paskatījies uz Helēnu Jauju-Kalniņu, Līvānu bērnu dārza «Saulīte» pavāri? Nekādā gadījumā! Pati kā saulīte. Un kas par raksturojumu no darba vietas!

«Profesionālā māka laba. Darbu veic apzinīgi. Ir disciplinēta. Stingri ievēro sanitāros noteikumus...»

Nu īsts pozitīvās varones prototips romānā par sabiedrisko ēdināšanu! Bet lūk, noskaidrojās, ka šī slavējamā kulināre jau kopš 1980. gada regulāri ik pa laiciņam vakaros ieslēdz... nē, nē, nevis televizoru vai radio, bet tādu paštaisītu kafijas vārāmo aparātu. Protams, kafijas pupiņas ne vienmēr ir pie rokas, tāpēc Helēna Jauja-Kalniņa savā mašīnā iepildīja ūdeni, cukuru, raugu. Nevarēja taču laut agregātā rūsēt bezdarbībā. Turklāt padzēriens iznāca karalisks. Un, tā kā dzēriens iegūts kafijas vārītājā, pavāre to uzskatīja par kafiju. Lūk, tā!

Savukārt gadījums ar Austrumu elektrisko tiklu montieri Andreju Riški mudināt mudina domāt, ka te ir iejaukti kaut kādi pārdabiski spēki. Sakiet, lūdzu, kā tas var būt, ka tieši nedzērājiem un godīgiem cilvēkiem gadās kandžas aparāti! Izlasiet, ko par savu darbinieku Andreju Riški raksta Līvānu elektrisko tiklu rajona priekšnieks A. Vēveris.

«Izdarīgs. Labvēlīgs. Nezaudē galvu pat vis-sarežģītākajās situācijās.»

Tātad, krietns cilvēks un pirmklasīgs speciālists. Bet šis krietnais cilvēks, pārbraucot no vecā dzīvokļa uz jauno, pagrabā nejausi atradis paštaisītu aparātu, un tā vietā, lai par to ziņotu milicijai, atradumu aizvedis uz jauno dzīvokli un glabājis kā vislielāko dārgumu tik ilgi, kamēr aparātu atrada milicijas darbinieki. Divaini, vai ne?



Protams, lasītāji var brīnīties, kā gan Edgars Vaivods, Helēna Jauja-Kalniņa un Andrejs Riškis, cilvēki ar tik lieliskiem raksturojumiem, nonākuši tiesas priekšā. Taču patiesībā vajadzētu brīnīties par to, kāpēc preiļietis Nikolajs Nuškāns un Fadejs Cvetkovs, cilvēki ar ļoti sliktiem raksturojumiem, tik ilgi nenokļuva tiesas darbinieku redzeslokā.

Palūkojieties, cik bieža žūpiņas vēsture ir Nikolajam Nuškānam, Preiļu siera rūpnīcas elektromontierim. Vīrs ir regulāri, kavējis darbu jau no 1978. gada. Viņu ārstēja gan darbavietas ārodbiedrības komiteja, gan biedru tiesa. Taču ne pārliecināšana, ne aiz-

— Man reibst galva! — viņš apgalvoja un turpināja kavēt.

Redzēdami, ka sabiedrisko organizāciju, teraapija Nuškānu neietekmē, darbabiedri nolēma slimnieka ārstēšanā iesaistīt miliciju. Kārtības sargi uzreiz ķērās vēršim pie ragiem — jānoskaidro, kāpēc vīram reibst galva! Un noskaidroja arī! Izrādījās — vīrs regulāri dzen kandžu. Pēdējoreiz izdzinis divus spainus. To Nikolajs baudījis no maija beigām līdz 18. jūnijam. Tāpēc arī galva reibusi. Tagad Nikolajam Nuškānam paredzētas stiprākas zāles pret hronisko galvas reiboni.

Slimīga cilvēka slavu jau sen bija ieguvis arī Fadejs Cvetkovs, kolhoza «Zelta vārpa» metinātājs. 1984. gadā Cvetkovs bieži negāja darbā, jo, lūk, ņēmis pie sirds, ka viņa dēlu nenem armijā. Tātad — no bēdām. Taču, kad

dēls 1985. gadā tika izvadīts uz dienestu armijā, bet tēvs tik un tā darbā neieradās, milicijas pārstāvji gāja raudzīties, kas tad īsti noticis. Un labi vien bija, ka aizgāja. Metinātājs Fadejs Cvetkovs netika valā no sava paša izgatavotā kandžas aparāta.

Uzzinājuši par šo rakstu, sākumā minētie preiļietieši varbūt sašutis, ka viņi iekļuvuši vienā kompānijā ar visiem zināmiem plēģuriem. Iespējams, abi raksta turpinājumā minētie žūpubertuļi brīnīsies, ka viņi nolikti vienā rindā ar smalkajiem kandžas dzinējiem. Bet neko nevar darīt: viņus apvienoja kandža un apsūdzēto sols.



— KARTUPEĻI ŠOGAD TĀDI ACAINI...
— LABI VEL, KA VIŅIEM NAV MUTES UN TIE NEVAR NEKO PASTĀSTĪT...

U. MEŽAVILKS

LIDA PAKRASTE

LAIPNĪBA NAUDU NEMAKSĀ

Vai tā nav, ka laipnība dažkārt atmieksē pašu cietāko sirdi? Vismaz mūsu kantorī jā. Piemēram, vakarīt rēķinvedis Mailīte caur savām raga brillēm labu brīdi tā laipni noraudzījās uz grāmatvedi Cildu un šī to pamanīja un pietvika.

— Nu, kā ceļas vasarnīca? — viņš jautāja ar smaidu, kas bija saldāks par cukuru.

Cilda pažēlojās, ka esot grūtības materiālu sagādē. Mailīte, cik nu prata, izpalīdzēja ar padomu. Tad viņš savukārt pažēlojās, ka viņa izejamais uzvalks esot nodots tīrīšanā, bet rītvaru viņam jāejot apsveikt draugu jubilejā. Kā par sodību, tīrītavu slēdzot tieši tad, kad kantorī beidzoties darbs.

— Ak, piķis! Kā dabūt uzvalku? — viņš sarūgtināts izsaucās tik skaļi, lai sadzirdētu arī citi.

Cildaī acīmredzot Mailīša kļuva žēl.

— Ejiet tūlīn pakal! savam uzvalkam! — viņa ierosināja. — Pastādāšu jūsu vietā. Vai man grūti...

Pagāja divas stundas, un Mailīte bija atpakaļ. Tikpat smaidīgs. Pārliecinājies, ka Cilda viņa darbu paveikusi labi, viņš laipni pateicās.

Pēc kādas pusstundas Mailīte pieliecās otrai grāmatvei Rozālijai un iečukstēja ausī kaut ko ļoti patīkamu, jo viņa pasmaidīja un pietvika vēl košāk kā pirmīt Cilda. Pēkšņi Mailīte piesāva plaukstu sejai un ievaidējās. Viņam bija stipri iesāpējies zobs. Mailīte izskatījās tik satriekts, ka Rozālija sāka just līdzi.

— Jums vajag aiziet pie zobārsta. Vislabāk tūlīn!

Arī citi saausījās. Kāds atminē-

jās, ka paziņam bojāta zoba dēļ radušās bīstamas komplikācijas. Nē, ar zobiem nedrīkst jokot!

Mailīte aplaida cietēja skatienu mūsu nelielajam kolektīvam un padevīgi piekāpās. Vīna mape ar rēķiniem aizceļoja uz Rozālijas rakstāmgaldū.

Mailīte pārradās pēcpusdienā. Atkal smaidīgs. Tā kā Rozālija viņa darbu bija padarījusi, viņš aizgāja gaitenī uzpīpot. Un pīpoja, kamēr varēja iet mājās.

Tādas kibeles Mailītem gadījās bieži. Daži gan klusībā pukojās — Mailītim kolektīvs pelnot maizi, bet kā tādām laipnam cilvēkam sacīsi acis nepatīkamas lietas?

Bet šorīt viņam misējās. Sekretāre mums pačukstēja, ka priekšnieks nupat telefoniski saņēmis ziņu — sievai piedzimuši dvīņi. Mēs pašlaik apsveicām laimīgo tēvu, kad ienāca Mailīte. Viņš atkal bija izskrējis kārtējo reizi — šoreiz uz veikalu nopirkt jaunas kurpes. Neskatoties uz vispārējo priecīgo noskaņojumu, priekšnieks viņam uzmeta īgnu skatienu.

Padzirdējis par dvīņiem, arī Mailīte pieklupa priekšnieka rokai.

— Apsveicu, apsveicu! — viņš vēlīgs iesaucās. — Lai dvīņiem nākotnē aug tikpat smuka bārda kā tēvam!

Mailīte acīmredzot gaidīja, ka priekšnieka seja atkal atplauks — viņš lepojās ar savu skaisto bārdu, bet notika kaut kas Mailītem pilnīgi negaidīts. Priekšnieks piesarka — dvīņi bija meitenes...

— Kāpēc jūs tik bieži darba laikā staigājat apkārt? — viņš ļoti vēsā tonī Mailītem pavaicāja.

Kopš tās reizes Mailīte neparasti laipns vairs nav.



— ŠĪ IR VIENTUĻĀ SALA. VAKAROS NESTAIGĀ APKĀRT.

I. MELGAILIS



ĀDAMAM
BIJ SEPTIŅ'
DĒLI!...

D. DĒLIŅŠ

PROVĒTS NAV ZAUDĒTS

Mēs visi kopš skolas gadiem atceramies vielas nezūdamības likumu: «Viela nezūd un no jauna nerodas.» Pēdējos gados kļuvis zināms vēl viens nezūdamības likums: «Riepas nezūd, bet rodas no jauna.»

Kā redzams, šim nezūdamības likumam ir sava nianse, kas to padara neticamu — ja riepas nezūd, bet rodas no jauna, tad taču, loģiski spriežot, agrāk vai vēlāk pienāks brīdis, kad visa pasaule būs pilna ar riepām! Pilnīgi pareizi, tāds brīdis var pienākt.

Lai draudošās briesmas labāk izprastu, nosēdisimies kabīnē blakus tās vai citas lauku saimniecības šoferim, kam jāved noliektu riepu krava uz Patērētāju biedrību savienības otrreizējo izejvielu pieņemšanas punktu.

Kas pieņemšanas punktā notiek? Tur notiek riepu rūpīga pārbaude. Pieņemējs ar speciālu aparātu izbaksta visas atvestās riepas. Tās, kam ir tekstiliju kords, pieņem bez vārda runas un nosūta uz riepu restaurēšanas rūpnīcām; tās, kam ir metāla kords, laipni atdod atpakaļ.

Bet tagad padomāsim, kur lai šoferis nepieņemtais riepas liek. Vēl atpakaļ uz savu saimniecību? Tur pie mehāniskajām darbnīcām jau tā mētājas daudz noliektu riepu. Ja pārvedis vēl šitās... Šoferis pakasa pakausi, un kasišanas rezultātā šoseju malās, mežos un klusos dabas stūrīšos rodas arvien jaunas slepus izgāztu riepu kaudzes.

No vienas puses skatoties, šofera rīcība ir stingri jānosoda, jo dabu piesārņot nav labi. No otras puses... Liekot roku uz sirds, mums godīgi jāatzīst, ka morāles lasīšana vai sodi šajā gadījumā stāvokli diez vai grozīs. Kur saimniecības nepieņemtais riepas lai liek? Aprakt? Tad mūsu lauki pamazām pārvērtīsies par noliektu riepu kap-sētām. Sadedzināt? Smirdošie dūmu mākoņi nežēlīgi pie-sārņo atmosfēru, tāpēc riepu dedzināšana nav atļauta. Kā-dam uzdāvināt? Nevienam normāls cilvēks noliektas riepas pretī neņem. Un, kamēr mēs tā prātojam, tas pats šoferis ir pārvedis saimniecībai jaunu, tikko izgatavotu riepu kravu, starp kurām liela daļa ir ar metāla kordu... Kā redzams, riepu nezūdamības likums ir neapstridama realitāte!

Šī likuma pamatā ir ļoti vienkāršs fakts — vēl nav izstrā-dāta tehnoloģija, kā rekonstruēt riepas ar metāla kordu. Vai šādu tehnoloģiju izstrādās pēc gada, pēc pieciem vai desmit gadiem, nav zināms. Šajā sakarībā ir radušies projekti ierīkot noliektu riepu krātuves, kur, sakrautas piramidās, riepas gaidītu brīdi, kad attiecīgā tehnoloģija beidzot būs izstrādāta. Taču pa to laiku riepu piramīdas pamazām kļūs arvien augstākas un var apdraudēt gaisa satiksmi... Jā, ko lai dara, dabas likumi nav pārkāpjami, mums atliek vienīgi nopūsties un noplātīt rokas.

Lai cik tas divaini arī būtu, riepu nezūdamības likumu tomēr var pārkāpt! Daugavpils HES celtnieki vairāk nekā 900 tonnas noliektu riepu izmantojuši jaunās spēk-stacijas celtniecībā, un tas ļāvis ietaupīt lielu betona dau-dzumu. Ir arī lasīts žurnālos, ka ārzemēs noliektas riepas sekmīgi tiek izmantotas autocelu būvniecībā, un tur šis pagēmiens ekonomiski izrādījies ļoti izdevīgs.

Protams, lai noliektām riepām atrastu jaunu izmanto-šanas veidu, ir krietni jāpalauza galva, jāveic attiecīgi eksperimenti, un tas, bez šaubām, ir vērojami grūtāk nekā nopūsties un noplātīt rokas. Tomēr Celtniecības mi-nistrijai kopā ar Autotransporta un šoseju ministriju va-jadzētu nopietni pamēģināt nelaimīgās riepas likt lietā. Tā ar vienu šāvienu varētu nošaut trīs zaķus: pierādīt, ka dažs it kā dabas likums patiesībā nemaz tāds nav; pasargāt laukus un mežus no pārvēršanas par riepu kap-sētām un, pats galvenais, ietaupīt varen daudz naudas. Tātad, mēģināsim! Provēts nav zaudēts...

A. ISAIS



U. MEZAVILKS

Kautrīgs puisis lidmašīnā jau stundu gudro, kā uzsākt sarunu ar blakussēdošo meiču. Beidzot viņš sadūšojas un jautā:

— Piedodiet, vai jūs ceļojat ar šo pašu lidmašīnu?

Holivudas kinozvaigznes kotedžā izcēlies uguns-grēks. Viņa steidz sniegt norādījumus sekretārei:

— Nekavējoties izsauciet žurnālistus, radio un tele-vīzijas korespondentus!

Un, mazliet padomājusi, piebilst:

— Piezvaniet arī ugunsdzēsējiem.

Sarunājas divi kabatzagli.

— Zini, Džim, nevienam vairs nevar ticēt! Vakar tramvajā ielaidu roku kabatā ļoti solidam džentlme-nim, bet, kad izvilku ārā, man no pirksta bija pazudis zelta gredzens!

— Vai dzirdēji jaunumu? Džeina preces ar vete-rināru!

— Ārprāts! Ar veci!

— Nē, nē, nejauc veterināru ar veterānu. Vete-rināri ir tie, kas nekad neēd gaļu.

— Kristīn, — direktors saka sekretārei, — kad rīt no rīta šeit ieradīsies viens cilvēks no ministrijas, sakiet viņam, ka esmu izgājis un nebūšu visu dienu.

— Labi, direktor.

— Jā, un vēl. Jums jāizturas tā, lai viņam par jūsu vārdiem nerastos ne mazāko šaubu. Nekādā ziņā ne-strādāji!

— Cik jauks bērns! Tik gudras actiņas un lieliska uzvedība. Aizdod, lūdzu, man piecsimt dināru!

— Nevaru. Tas puika ir manai sievai no pirmā vīra.

ŠIS UN TAS
PAR ŠO UN TO

Смеховник



V. ŠEVKEDOVŠ



— VAI TAD ES TEV NETEICU, NEŅĒM
VISU UZ SAVU GALVU...

K. COLOVSKIS



ANTOLOĢIJA.

B. OIMOVSKI



— APSVEICU! UZ CIK GADIEM!

N. ARNAUDOVS



O. ČAVDAROVŠ



V. ANDREEVS



— MĀJĀS MANI NEVIENS NESAPROT, TAGAD VĒL ARĪ LASĪTĀJI...

G. ANASTASOVŠ



— SĪVAI VAI KAUT KO DĀRGĀKUI!

S. MITEVS

— Paklausieties, kolēģe, — es sacīju lie-
tišķi, vilkdamus kāļas bikses. — Kā jūs pati
man paskaldrojāt, tikumi ir mainījušies.
Ļoti stipri mainījušies! Un, ja jums nav teilid-
dumu ielejiet



— APSŪDZETAIS, JUMS PĒDĒJAIS Vārds.

I. MELGAILIS



E. RUSMANIS



J. BRINKIS

PETRO FEDOTJUKS
(«Perec», Kijeva)

AIZ GARA LAIKA

Darba nedēļas beigās, tā kā man nebija ko darīt, es sāku šķīrstīt piezīmju gramatiņu un sameklēju Gricko Vjuna telefonu. Piezvanīju.

— Ko tu dari? — es viņam jautāju.

— Neko. Bet tu?

— Es arī neko.

— Nu tad varbūt tiekamies?

Tā kā nebija ko darīt, es piekritu.

— Es paņēmu līdzi arī meitenes. Tev nav iebildumu?

Aiz gara laika man iebildumu nebija.

— Ejam uz kafējnicu, — meitenes Nēla un Juļa ierosināja. Līdzko paguvām sasveicināties.



Gricko pieņēma ierosinājumu kā pienākas. Aiz gara laika tas tāpat bija jāpieņem arī man.

Pēc kafēnīcas Gricko visus uzaicināja pie sevis. Visi bija «par». Tā kā man nebija ko darīt, gāju līdzi.

— Vai pavadīsi mani līdz mājām? — Juļa man vaicāja un salīgi piespiedās, kad pēc ciemošanās pie Gricko izgājām uz ielas.

Tā kā man nebija ko darīt, biju ar mieru.

Kad mēs atkal satikāmies, viņa pajautāja:

— Vai tu negribētu kopā ar mani aiziet uz dzimtsarakstiem?

Tā kā darīt man tāpat nebija ko, es piekritu.

Un nu man ir ko darīt: jāmazgā veta, jāuzkopj dzīvoklis, jāiet ar sievu viesos, jāsgaida viņa pēc darba, jāpakavē viņai laiks, kad ir garlaicīgi.

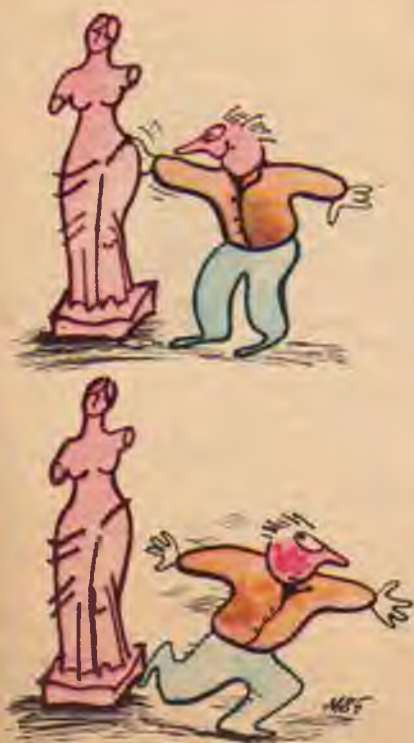
Retajās reizēs, kad man gadās brīvs brītiņš, es atceros fantastisko laiku, kad man nebija ko darīt. Taču ilgi gremdēties jaukas atmiņas neiznāk: sieva liek iznest ārā atkritumu spaini, izdauzīt paklāju vai aizskatīties uz veikalu. Un es nesu, dauzu un skatījos.

Ko tu dariši!



— DISKOTĒKA IET ATKAL VAĻĀ!

G. BĒRZIŅŠ



A. MUKĀNS

— CIK REIŽU NAV ZIŅOTS, BET
NEVIENS VELNS NENĀK LABOT!

E. OZOLIŅŠ



ARNOLDS AUZIŅŠ

Kukažiņa

Tā kā parādība svēta
Iet pa ceļu vecenīte —
Uzcirtusies, safrizēta,
Plecā kārtā soma glīta.

Braši iet pa ceļa vidū,
Smailās nagliņkurpes kājās,
Nevis iet, bet drīzāk lido,
Aizmirsusi gadus, mājas.

— Kurp tu dodies, Kukažiņa! —
Rudens saule atspīd seju.
Lepni, lepni atbild viņa:
— Es uz dejām klubā eju!

ĀNDRIS BRIEDIS

Iesim dabā!

Kāda piektdienas vakara radiopārraidē populārs biologs nosauca vietu Latvijā, kura līdz šim vismazāk apmeklēta.

Sestdien to apskatīt ieradās pāris simti mašīnu un vismaz tūkstošs dabas draugu.

Pēc tam tur vairs nebija ko redzēt.

STARP CITU

Labāk lai aiziet gar degunu nekā uzkrīt uz galvas.

Ko līdz zināt, ko grib, ja nezina, kur to var dabūt.

Arī dzejnieku vārdiem runājot, var sarunāt vislielākās mulķības.

Darba trauma no sadzīves traumas reizēm atšķiras vienīgi ar iepriekš izdzerto pudeļu skaitu.

Lai neko neredzētu, galvenais nav pievērt acis, pats svarīgākais — turēt muti ciet.

Atziņas, kas lido pa vienu ausi iekšā, pa otru ārā, pieder pie spārnotiem teicieniem.

A. LEJIŅŠ

NEPAREDZĒTAS GRŪTĪBAS

Dārzu un parku tresta darbiniekiem grūtības un dažādas kibeles sākušās pirms 17 gadiem, kad Rīgas pilsētas izpilddompeteja nolēma Lielos kapus pārveidot par Memoriālo parku, los kapus pārveidot par Memoriālo parku, saglabājot tur kultūras un vestures vērtības par apmēram diviem miljoniem rubļu. Un visus darbus uzdeva vadīt Dārzu un parku tresta darbiniekiem.

— Jums vaiadzīgs detalizēts Memoriāla parka projekts? — Komunālās saimniecības uzņēmumu projektēšanas institūta speciālisti pirms daudziem gadiem paaugstināja. Protams, projektu vajag, lai parku varētu veidot kā vienotu ansambli!

Dārzu un parku tresta darbinieki priecējās par projektētāju saprotošajiem vārdiem. Bet parka projektu tomēr nesagaidāja.

— Jums vaiadzīgs Krišjāņa Barona piemiņas vietas projekts, lai līdz 1985. gada 31. oktobrim, Dainu tēva atceres dienai, varētu sāktot viņa atdusas vietu? — ša gada sākumā projektētāji atkal jautāja. — Ko vajag, to vajag!

— Bet projektu tomēr neizstrādāja

Tā kā projekts nebija izstrādāts, bet darbu tomēr vaiadzēja paveikt laikā, Dārzu un parku tresta priekšnieks b. G. Abzolons pats ņēma rokās zīmuli un kēras pie projektēšanas. Katrs projekts, protams, ir jāapstiprina. Bez apstiprināšanas tam ir tikai apzīmēta papīra vērtība, tāpēc Dārzu un parku tresta darbiniekiem nācās staigāt pa dažādu iestāžu kabinetiem, līdz beidzot viss bija kārtībā. Vai tādā brīdī cilvēku nepārnēm padarīta darba prieks? Nenoliedzami, pārņem! Un rodas enerģija tālākam darbam.

Enerģija, protams, ir laba lieta, taču ar to vien ir par maz. Lai Memoriālajā parkā varētu raiti ritēt darbi, ir vajadzīgs gan ekskavators, gan ceļamkrāns, gan smagās automašīnas.

Ja Proletāriešu rajona izpilddompetejas dar-

binieki, kuru pienākums ir Dārzu un parku trestu apgādāt ar transportu, vienmēr pildītu savus pienākumus, Memoriālā parka ierīkošana ritētu kā pa diedzinu.

Bet Proletāriešu rajona izpilddompetejas darbinieki bieži vien savus pienākumus aizmirst pildīt, tāpēc Dārzu un parku tresta priekšnieks b. G. Abzolons vai katru dienu sniests zvanīt un atgādināt:

— Vakar jūs aizmirsāt mums atstāt transportu! Lūdzu, centieties šodien neaizmirst...

Kad transports beidzot sagādāts, varētu strādāt. Varētu, ja būtu celtniecības materiāli. Bet Dārzu un parku tresta darbinieki celtniecības materiālus nopirkt nevar, viņiem nav fondu šo materiālu iegādei. Un atkal tresta darbiniekiem rodas izdevība pārvarēt grūtības! Viņi tas, protams, kaut kā arī pārvar un vajadzīgos celtniecības materiālus tomēr sagādā.

— Nu tikai pie darba!

Taču Memoriālā parka darbiem paredzētie strādnieki aizsūtīti uz citu objektu.

Tad Dārzu un parku tresta darbinieki zvana uz «VEF», «Darba spar», vēl citām rūpnīcām un uzdod vienu vienīgu jautājumu:

— Vai jūs nezināt, ka 1985. gada 15. februārī Rīgas pilsētas izpilddompetejā ir pieņemts lēmums Nr. 96-R, kas nosaka, ka visām Rīgas pilsētas rūpnīcām un fabrikām jāpalīdz atjaunot un labiekārtot Memoriālo parku?

Kad strādnieki beidzot ierodas, ir pazuduši Memoriālā parka noliktavās atstatie darbariki. Un tos pieminekļus, kas atjaunoti, huliģāni apgāzuši.

To redzot, Dārzu un parku tresta darbinieki saņem rokas un nopūšas:

— Jau septiņpadsmit gadus parks tiek iekārtots, bet nekas būtisks vēl nav izdarīts! Mūžīgi rodas neparedzētas grūtības!

A. NITĀ

ATVAĻINĀJUMS

2000. GADĀ

Kādā Londonas avīzē bija ievietota šāda kritika: «Šis mūzikls ir runājamais gabals cilvēkam, kas nevar padziedāt, un dziedamais gabals cilvēkam, kas nevar parunāt.»

Birminghamas valsts universitātes (Alabamā, ASV) students Prestons Stokmans bija spiests pārtraukt mēģinājumu uzstādīt jaunu pasaules rekordu. Pēc tam, kad viņš četrarpus dienas bija pavadījis zem dušas, līdz jaunajam rekordam bija palikušas valrs tikai divarpus dienas, viņu aizveda uz slimnīcu. Lai gan neveiksmīgais rekorda labotājs bija ieziedies ar vazelīnu, viņa rokas un kājas stipri pietūka, bet dzirdes orgāni vairs neuztvēra skaņas.

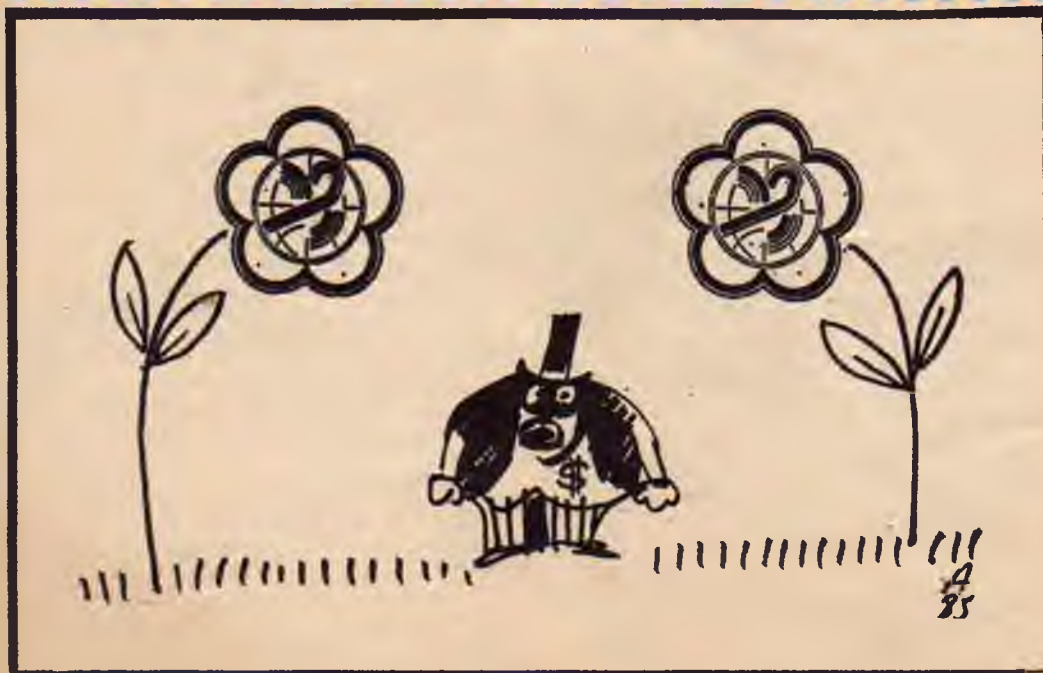
Kādā Antverpenes (Beļģijā) restorāna durvis rotā uzraksts vairākās valodās: «Pēc četrām ielaušanās zādzībām te valrs nekas nav palicis ko zagt.» Drošības dēļ restorāna īpašnieks iegādājies arī traukmes ierīci. Tā domāta tiem, kas neprot lasīt.

Aberdīnas (Skotijā) zemkopis Maknoliāns papildināja savām vistām domāto barību ar viskija piedevu, rezultātā vistas labāk dēja un tām bija mīkstāka gaļa. Par to kaimiņi iesūdzēja viņu tiesā.



Atlantas (Džordžijā, ASV) autoinspekcija ir publicējusi alzbildināšanās, kādas izmanto auto vadītāji, kas aizturēti par ātruma pārsniegšanu. Oriģinālākais arguments pieder kāda autovadītāja sievai. «Mans vīrs vispār nevarēja pārsniegt atļauto ātrumu,» viņa teica. «Kad viņš ir piedzēries, es raugos, lai viņš brauktu lēni.»

Japānas pašapkalpošanās veikalos var lasīt uzrakstus: «Mūsu preču cenu fotografēšana nav vēlama.»



Kāds tiesas izpildītājs Amsterdamā (Nīderlandē) ieradās pie kāda vīra, kas lielāko savas dzīves daļu ir pavadījis alz restēm. Liels bija viņa izbrīns, kad viņš ieraudzīja kaķi putnu būrī. «Divi gadi, jo viņš aprija putniņu,» dzīvokļa saimnieks paskaidroja.

Londonas Sītijas iedzīvotāji žēlojās policijai par to, ka no kādas ēkas pa logiem pastāvīgi tiek izmestas tukšas pudeles, piena turziņas, avīzes, cigarešu gali, sviestmaižu paliekas utt. Izrādījās, ka ēkā atrodas Lielbritānijas Apkārtejas vides aizsardzības organizācijas komiteja.

Francijas Vidusjūras piekrastē nūdisti no 22 valstīm sapulcējās uz savu vispasaules kongresu. Kādas kūrortpilsētiņas mērs, kura apģērbs sastāvēja no pulksteņa un portfeļa, teica: «Mums patīk nūdisti. Viņi neāļējas, uzvedas klusi un atstāj mums savu naudu.»

Arvien vairāk Itālijas tirgotāji un rūpnieki pārliecinās par to, ka savu īpašumu apsardzību labāk uzticēt mafijai. Kā raksta Rietumberlīnes avīze «Der Tagesspiegel», mafija šodien no daudziem uzņēmumiem iekasē nodokli par to, ka viņus neaplaupīs.

Floridā (ASV) joprojām spēkā ir likumi, kas pieņemti pirms vairāk nekā 100 gadiem. Tie, piemēram, nosaka, ka namamātes ir sodāmas ar arestu vai naudas sodu, ja viņas diennaktī sadauza vairāk nekā trīs šķīvjus. Arī skūpstīšanās zirgu mugurā tiek sodīta ar naudas sodu.

Kentukijas (ASV) tiesnesis Džeklis Mejs piespriež ielu kustības noteikumu pārkāpējiem neparastus sodus. Viņiem jāstrādā morgā, kur nonāk autoavārijās bojā gājušie.

1964. gadā jaunatistības zemēm, lai iegādātos Rietumeiropas tirgū vienu 60 zirgspēku traktoru, vajadzēja pārdot 24 tonnas cukura. 1984. gadā jau 114 tonnas.

Lai pievilinātu dievlūdžējus, Oroelas (Spānijā) draudzes gans Visente Alba dievkalpojuma laikā izmanto runājoša papagaiļa palīdzību: mācītais putns prot skaitīt pātarus un dziedāt psalmus.

Nākotnē es raugos pesimistiski. Kā būs jāpavada atvaļinājums 2000. gadā? Baidos, ka tūrisma firmu prospekti tai laikā visi izskatīsies vienādi un būs apmēram šādi:

«Mūsu gaisa kūrvietā ar ārstniecisko klimatu atrodas brīnišķīgi skaistā vietā, kur nav neviena paša koka. Ne meži, ne mežonīgas biežņas šeit neaizsedz atpūtniekiem tāles, tāpēc viņi var redzēt, kā rietošas saules staros visas varavīksnes krāsās vizuālo ar naftas plēvīti pārklātā jūra. Klusumu netraucē putnu klaigas.

Netālu no mūsu viesnīcas atpūtnieks var ar baudi izpeldēties upē vai ezerā. Administrācija garantē, ka tur nenoslīks pat tāds, kas nemaz neprot peldēt, tik liela ir sāļu un skābju koncentrācija šai ūdenī. Ir brīnišķīgs laika kavēklis arī bērniem: ar īpašām makšķerēm viņi var vilkt no ūdens tilpnēm tukšas pudeles. Ikvienu no tām var nodot tepat mūsu viesnīcā un saņemt par to naudu, tādējādi daļēji kompensējot ar atpūtu saistītos izdevumus.



Patikams pārsteigums gaida alpinistus: viesnīcas apkaimē paceļas diženas atkritumu kalnu virsotnes. No tām, jautri urdzēdami, tek strautiņi. Dzīvnieku draugu sirdīm liek straujāk pukstēt žurku bari, kas, cilvēku nemaz nebaudīdamies, draiskulojas kalnu nogāzēs.

Pastaigu laikā atpūtnieka acis priecē krāsu dažādība: papīra skrandas, plastikāta plēves gabali, tukšas koka-kolas kārbas, pudeles. Zaļus priekšmetus nedrīkst aiztikt rokām: tos aizsargā likums. Jādomā taču arī par to, lai citi atpūtnieki tāpat varētu tiksmināties par šo skaistumu.

Īpašas ievēribas cienīgs objekts mūsu mājīgajā nostūrī ir piecus metrus augsts betona mūris, kas nožogo divpadsmit braucamo joslu autoceļu. Šī būve ir izcils mūsu laikmeta arhitektūras šedevrs. Mūri fotografē, par to jūsmo daudzi jo daudzi atpūtnieki. To rāda tūkstoši uzrakstu, kas redzami uz mūra. Mūris it īpaši skaists un varens izskatās rietošas saules staros.

Ikviens, kas atpūšas pie mums, var piedalīties konkursā par labāko zīmējumu uz mūra. Administrācija izsniedz otas un krāsas bez maksas. Turklāt mūsu viesnīcā trīsreiz dienā tiek sniegta informācija par gaisa piesārņojuma pakāpi. Tāpēc katrs var noteikt sev piemērotāko pastaigu laiku. Par nelielu piemaksu var nomāt gāzmasku un lietussargu, kas pasargā no skābajiem lietiņiem. Varat būt droši, atpūta mūsu kūrvietā nostiprinās jūsu veselību un uzlādēs jūs ar možumu uz veselū gadu.»



— Esmu palicis bez dzīvokļa un automašīnas, bet no pagājušās nedēļas man nav pat aklās zarnas!...

«Dikobraz», Prāga

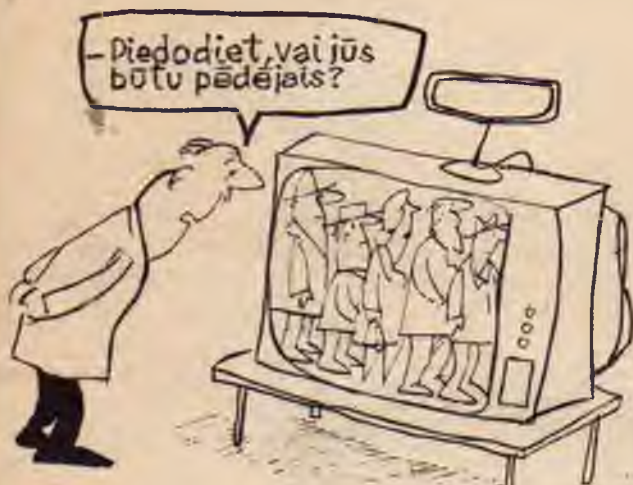


— Piesakiet mani vienkārši: vecais zirgs atnācis pie vecā zirga.

«Szpilki», Varšava



«Eulenspiegel», Berlīne



«Karuzela», Lodza



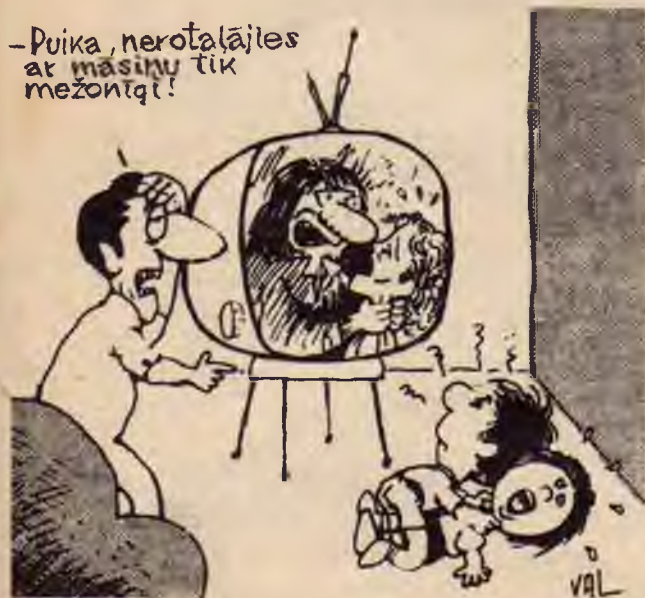
— Bērni, man katrā rokā ir pa vienam elektronu skaitļotājam. Kas pateiks, cik to ir kopā?

«Billed Bladet», Kopenhāgena



— Pašreizējos nemierpildītajos laikos Henrijs nolēmis dzīvot pats savā mazajā pasaulītē.

«Weekend», Londona



«Palante», Havana



— Es vēlētos dzirdēt ticamu paskaidrojumu, kāpēc tavā cellē atrodas virves kāpnes, parūka un biļete uz Kanāriju salām!

«Quardiena», Mančestra



Superprieclis...

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), H. Grundulis, A. Ivanovskis, O. Mačs, S. Matisāns, E. Ošs, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors), A. Sondors (atb. sekretārs), A. Vite (galv. red. vietnieks). Tehniskā redaktore M. Kairiša. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīga, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekretāram — 460331. vēs-

Nodots salikšanai 07.08.85. Parakstīts iespiešanai 22.08. 70X100/8. Ofseta tehnika, 2,58 uzsk. iespiedl., 3,68 izd. Pasūt. Nr. 1146. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tir Balasta dambī 3.

Журнал сатиры и юмора «Дадзис» (Чертлополх). на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии, дамбис, 3. Адрес редакции: 226081, Рига-81, аб. 3.

